

INICIÁLY | II

Literární a vlastivědný čtvrtletník Jevíckého zpravodaje

ročník 4 / DUBEN 2018

Milí čtenáři,

pravidelné pendlování tažných ptáků mezi hnízdišti a zimovišti přičítá vědecky založený člověk ptačí genetice. Stěhovaví operenci podle všeho reagují na zásadní geologické a klimatické vlivy, jejichž důsledkem je v prvé řadě nezaručený dostatek potravy v chladnější části roku či přímo fyzické ohrožení teplomilných ptačích druhů v tradičních hnízdištích. Protikladem ptáků tažných jsou ptáci stálí, kteří díky vrozené hbitosti a přizpůsobivosti setrvávají po celý rok v osvědčené domovině. Avšak vedle těchto vyhraněných kategorií známe i ptačí druhy (např. stehlík, strnad apod.), jejichž populace jednotné zdaleka nebývají. Tyto operence kategorizujeme jako ptáky potulné.

Ke kterému druhu perutěmi opatřených obratlovců má nejbližší člověk, je jistě nabílední. Lidské jednoty a svazky bývají nadevše pomíjivé a dočasné, stejně jako jsou rozcestné i naše přístupy k životu. Skutečnost, že v nejednom případě bývají naplněné ambice člověka téměř nesouladné s pravidly logiky, již nikoho nezaráží ani neuráží. Od toho jsme koneckonců lidé. Bytosti nadmíru adaptabilní, přizpůsobivé a pokud nás to nepálí, i tolerantní.

Fenoménem našeho rozpolcení se zabývali všemožní mudrcové již odpradávná. Cestu, či lépe řečeno pídění za poznáním pravdy a smyslu bytí pak v době starověkého Řecka nazvali dokonce „uměním“. Učinili tak nejspíš proto, že shodnout se na tom jediném a stále platném životním směru nebylo jaksi možné. Rady si venkonce nevěděl ani všemi mastmi pomazaný pantáta Platón, pročez dospěl k závěru, že svoji cestu si musí určit každý sám podle vlastního, nejlépe zralého uvážení, jež je opřeno o nabyté zkušenosti.

Nejednoznačný je proto i termín „dialektika“, který měl primárně představovat cosi jako dialog vedoucí ke konsensu, čili ke shodě na jediném východisku. Čas však ukázal, že tohle není fakticky možné, nikdy a nikde na světě, načež pak v 19. století ovládl lidské myšlení Hegelův princip, jež perspektivu jedné a společné myšlenkové cesty definitivně vyloučil. To vedlo k devalvací kontinentálního myšlení, k úpadku tradic a k dalším názorovým rozchodům. Člověk tu jako by pochopil, že lidské zájmy a ambice nelze slučovat, nýbrž pouze regulovat.

Usmíření s logikou, že každý zamýšlený klad má na světě svůj přirozený protiklad, budiž člověku posláním. Přičteme-li k tomu ještě pohyb, při němž se bytí postupně ztrácí v nicotě a z nicoty se naopak rodí bytí nové, bývá pak takovéto vyrovnání jistě palčivé a rozporuplné, což se výrazně odráží i ve všeliké literatuře. Ve své podstatě je jí tím nejlepším kořením.

Zejména mladí, hloubaví lidé nedokáží fenomén protikladů přejít jen tak - vzdát se ducha, vypnout rozum a bezhlavě se vrhnout do chaosu myšlenek, které jim jsou servírovány na bezedných tácech jejich mediálních aparátů obvykle účelové, s ambicí přimět neukotvené a lačné poznání ke konzumaci komerčních a účelové bezduchých produktů. Jsme tu přeci od toho, abychom v prvé řadě mysleli! A o myšlení je i první básnická sbírka našeho kmenového přispěvatele Petra Veselky. Ucelený soubor veršů a aforismů V MYSLI úředně ledva zletilého autora již nezte považovat za pokus toliko juvenilní. Veselkova poetika má svůj puncovní rukopis, rád a je prostá začátečnických průšvihů s lacinými rýmy či naivitou. Třebaže mnohé básně tryskají z autora proudem, myšlenky v nich nejsou zdaleka nahodilé. Stejně jako četné metafory. Vůči nicotě, kterou reprezentuje černá tma vábíci neukotveného člověka do

spolehlivé věčnosti, staví mladý básník nejen krásný sníh, nýbrž rovněž tak i barvu červenou - symbol lidské krve a lásky. Tu však neakcentuje pouze jako cit k vysněnému protějšku, ale jako smysl životní pouti. Cesty plné válek a rozporů, jež ústí a rezonuje v lidském nitru, kde se pak rodí náš největší a nejtemnější protivník. Nepřítel, s nímž si ovšem ne jeden človíček želbohu vystačí. Notabene ani úniku před ním nebývá. Veselkova prvotina V MYSLI je vedle pozoruhodného obsahu i zdařile polygraficky vypravená. Přebal bookletu představuje autora charizmatického a osobitého, nikoli tedy ušlápnutého písálka, jak by si jej mohli namlouvat zástupci lehkovážného mainstreamu. Okázalé jsou též neočíslované strany symbolizující básníkův „malý sešit, kam si píše hlavu“. Lidské myšlenky přece bývají chronologického číslování obvykle prosty. Ke které kategorii v úvodu zmíněných ptačích druhů bychom Petra Veselku obrazně přiřadili, stejně jako jeho neméně tvořivého souputníka ve verši Vítu Václavka, lze zatím těžko předvídat. Což ale dávno neplatí o tažném a přitom básnickém biologovi Rodanu Gerišovi, jemuž

není zatěžko při pravidelném pendlu mezi rodným Jeseníkem a brněnským hnízdištěm přistát v půli cesty, aby zde pohladil kmen starého ořešáku a chvíli porozjímal nad místy, kde u svého dědečka, mimochodem starší generaci nezapomenutelného jevíckého učitele Vladislava Geriše, trávival kouzelné časy malin o letních prázdninách v čase dětství a dospívání. Tu a tam nám zde odsype pár pírek ze svého oduševnělého rukávu a teprve poté letí dál, ať už na sever či na jih, nebo kde ho je zrovna potřeba. Rodanem Gerišem utroušené poetické peříčko zcela jistě poletuje i v hloubi brazilských tropů, které loni navštívil coby účastník mezinárodní biologické výpravy.

Zrcadlové selfie Rodana Geriše pořízené v hotelu Mořepláž v Rio Grande do Norte (nejvýchodnějším cípu Brazílie)

vy. Těšit se na tohoto originálního barda můžeme při letošním Jevíčkovení 31. 5. - 2. 6. 2018, na němž přislíbil účast.

Chybět na již 7. ročníku našeho muzického rošamba nebude doufejme ani pražský Malohanák Milan Nechuta, po ročním pauzování nonkonformní umělec a Perunův apoštol Lubomír Šaman Holzer, básník Pavel Svoboda a mnozí další. Svoji novou knihu raubířských zpěvů a morytátů z Hané přijede představit otec Krchomilky a milovník naší krajiny, v dotčené chvíli čerstvý šedesátník Milan Valenta, profesor olomoucké univerzity, zavedený výtvarník, beletrista a zároveň dbalý mentor literárního KÁČKA.

Koho ovšem přivítáme v malohanácké metropoli na sedmém ročníku Jevíčkovení s radostí největší? Jistěže jevícké „ptáky“ zatoulané, kteří se přiletí ukázat doma. V pátek 1. června v kostelíku sv. Bartoloměje doprovodí místní rodák, houslista Zdeněk Häckl se svými spoluhráči z tria CouCou nejen vynikající šansonierku Radku Rubešovou, ale po jejím boku též mladé zpěváky ze ZUS Jevíčko. Nu a sobotnímu večernímu happeningu potom zavelí jevícká kytarová legenda Petr Kopčem Směkal, který se 2. června na Žlíbkách představí hned ve vícero formacích. A tak nezapomeňte, ať už jste jakkoliv stálí či přelétaví, co za všech okolností platí především. Zkrátka že umění stejně jako myšlení sluší volnost! Vždyť namnoze stačí jen poroztáhnout křídla a alespoň na chvíli se povznést nad vlastní ušlápnutou každodenností.

I necht' je tomu právě Jevíčkovení 2018 naší malou příležitostí.

Ruda B. Beran

POZDRAVE AŽ DO JEVIČKA

Pavel Kyselák

Kdež sem verazel jako mladé kluk někam do světa, tak mě muj tata decky přepominal: „Nevopomeň napsat listek naše jevičské tetičce Mařce. Viš moc dobře, že vona si na to vodjakževa potrpí. Ta be s nama nemlovala celé boží rok a take be se s nama toze vadila. A k temo všeckymo be nás eště pomlóvala ve frontě ho masa.“

A tož sem na svých dalekých štrekách plnil e toto přání. Decky sem vebral nějakó pěknó „čomkarto“, naškrabal na ňo dochtorskym pismem pozdravení, volézl poštovni známko a hnedka jo nalepil a honem sem listek hodil do schránke, abech měl splněny.

E kdež je dneskaj doba esemesek, ememesek, e-mélu he jiných spojovacich kontaktu..., já zvoštávám furt pře svym. Holt zvek naši familije je zvek. E kdež posláni takové fajnové barevné pohlednice ze světa není někde jenom tak. Například ve Španělsko če Portugalsko pohled kópíte bez problémo. Ale horší je to se samotnó známko. Všode mě tam pro ňo posilale do jakyhose „tabákoso“. No ja, ale co má člověk dělat, kdež je zrovna sobota vodpoledne če boží neděla? To má každé „tabákoso“ jako na potvoru zavřeny. A tak sem mosel čekat až do pondělka.

Něvěci patálijó sem měl na dovolené v Torecko právě loni v litě tóto dobó. Zázetke přímo z pláže ho teplyho moře Torecké riviére sem napsal skrzevá několeka vět, nalepil známko a... Kdež sem dopisnico vodnášel na recepico našeho hotelo, divale se na mě nechápavě jako na boží zjevení: cože to po nich vlastně chco. A tak sem jo vzal s sobó na vélet do malebného městečka Alány. Poštovni schránko sem bohožel nenašil, zato šak rovnó k poštovnimu hórado mě místni policajt navigoval docela spolehle. No ja, ale ani před samó počto vodesilaci kastla nebela. Nenašil sem jo ani hovnitř počte samotné. Všeml sem si, že sympatické milenecké pár z Amerike, keré psal asi kde kemo, vodnáši celó stoho pohledu přímo poštovnimu hórřednikovi, před kerém stála nemalá fronta. Pohlednice zrentgenoval zkomavém vokem a nakonec si je nechal ho sebe. Hodělal sem teda to stény co mladi z Amerike. A hospěl sem take. A jaké to nastal div: dike temoto hóradovi s pravém toreckém knirem pod frňákem dostala naša milá tetička z Jevička „čomkarto“ až z daleké věchodni Ázie.

Torecké hórada

J. G. Vostatková

Víly

Vít Václavek

Sednul jsem na mýtině.
Ošálen měsícem.
To on mě zval blíže.
Byl jako tanec víl.

Vyňal jsem láhev.
A počal pít.
Pomalů vzlykat.
Již nechtěl jsem žít.

A víly tančily.
Tančily zlehka.
Tak jako baletky.
Tak jako labutě na jezeře.

Palčivá tekutina
vtékala do mě.
Vtékala, za svitu hvězd.
Vtékala v absolutní tmě.

Víly si tančily.
Z baletek staly se děvky.
Točily se u stromů jak u tyče.
Mé krásné víly, co se vám stalo?!

„Jsmo pořád stejné.
Takové jsi nás vždy chtěl.
Takhle jsi o nás snil.
Takhle jsi o nás vždy pěl.“

To není pravda,
to není skutečné!
Lokl jsem naposled.
Hvězdy tančily ve flašce.

A já ji rozbil na tisíc malých hvězdiček.

Zrcadla

Petr Veselka

Místnost prázdná
jako ticho dna
jen dvě zrcadla
jsou pověšena.

Naproti sobě
visí na zdech,
jednomu z nich
tají se dech.

A tak jedno
druhým bylo tázáno:
„Ty nebojíš se, co je dáno?“
„Co by dáno býti mělo?“
otázkou na otázku se ptalo.
„Kdo je odraz?
Ty nebo temno?
Či je temno v nás?“
„Proč se ptáš?
„Ty myslíš, že ty jsi, co je venku?
Ty tu marnou odpověď neznáš?
A celou dobu hledáš?“
„Pověz tedy, co jsem já?
A co tedy v sobě máš?“
„Ty to nevidíš? Tu odpověď?
Asi ji jen cítíš, tak za citem hled.“

V tu chvíli do místnosti
přišli lidi k upravenosti.

Rozsvítili,
ale místnost stále temná byla,
protože zrcadla stále jen odrážela.

Odrážela jen temnotu,
tu viděla, v sobě ji měla.

První zrcadlo
na otázku se tázalo.
Druhé ji znalo,
odpovědi se bálo.
Jakmile první zrcadlo
odpověď od temnoty dostalo,
snažilo se, aby více veselilo se.

Od té doby
zrcadlo první jen září
a půlka místnosti
světlá je dosti.

Co odpovědi je?
Záhadou stále je.
Jak druhé poradilo,
první více citem žilo.

Vít Václavek a Petr Veselka, přátelé a občasní hosté literárního KÁČKA, autoři Iniciál a soupeřníci ve verši, laureáti mnoha literárních a slovesných soutěží; v posledním čase přivezli výtečná ocenění z Pardubického poetického setkání a Petr Veselka zanechal stopu rovněž na Literární Proseči Terézy Novákové

Rázení ořechů na Edenu

Rodan Geriš

Z hnědozeleného listí
a tančících čirůvek se odrazil
prvním skokem
k prvním větvím
pak šplhal podél kmene
do koruny, do podnebí.
Tam, kde větve otvírají prsty, se zastavil
a podíval skrz poslední listy
kroucené jak zasychající tabák
do závratě a krásy.
A tyčí třímetrovou začal rážet.
Byl to takovýto biliár:
Bác - jeden, bum - tři
ťuk - dva.
Tumáš větvi, nezlob se, jedenáct.
Když bylo oráženo,
spustil se dolů.

Kdyby věděl,
že to bylo naposledy,
méně by lezl a více hladil kmen ...

Kuří kůlům víték Rodana Geriše

Mgr. Rodan Geriš spatřil světlo světa 11. 9. 1964 v Jeseníku, pouhý kilometr od nechvalné hranice, na níž byly v 17. stol. upalovány čarodějnice, a necelé dva kilometry od rodného domu Vinzenze Priessnitze. Do Jevíčka k prarodičům dojížděl na prázdniny od svého nejtělejšího věku. Když ho poslali rodiče poprvé do obchodu pro mléko, přinesl chléb. Studoval zoologii, v roce 1986 se oženil, a po sametové revoluci šťastně konvertoval k nízké botanice. Je otcem dvou dětí, chlapce a dívky, narozených v roce 2004 v jednom dni. A s týmž vročením pak vychází Rodanu Gerišovi v knižním nakladatelství LIKA KLUB úspěšná prvotina - kniha pro děti *Přeběhlo hejno blech z jezevce na lišku*. Poté, co mu umřel nejlepší kamarád, potkává v roce 2016 v rychlíku na trati Praha - Brno čirou náhodou „starou vojnu“ z jevíčského dětství. Následující rok se mu splní dětský sen a navštíví Brazílii, kde spatří opičky, kolibříky a sprátelí se s několika vynikajícími místními figurkami. Po návratu se přidává k Literárnímu sdružení Iniciály.

Ruda B. Beran

Limeřici z Jevíčka

Rodan Geriš

Znám svéráznou ženu v Jevíčku,
ta připomíná nám kuličku.
Je sice strašně hubená,
do kuličky je však stulená.
Ta vyzáblá kulička v Jevíčku.

Znám jednu tetičku v Jevíčku,
ta vytáhla nadměrnou mrkvičku.
Vytáhla, prohlédla, řekla ták,
bude mít radost sněhulák.
Ta šlechetná tetička v Jevíčku.

Znám jednoho muže v Jevíčku,
ten used na vlastní vějičku.
Že nalíčil vějičku do kroví,
zapomněl, mezulán bláhový.
Ten rozržitý muž v Jevíčku.

Znám zkušenou ženu z Jevíčka,
ta pěstuje pěkného slavička.
Učí ho pěkné písničky
a nádobí vkládat do myčky.
Ta zkušená žena z Jevíčka.

Výročí narození MUDr. Jana Klimeše (1843–1899)

Na začátku letošního února uplynulo 175 let od narození MUDr. Jana Klimeše, jednoho z nejvýznamnějších rodáků obce Borotín. V Jevíčku, kde po většinu života vykonával lékařskou praxi, se stal přední osobností českého národního života.

Jan Klimeš pocházel ze starobylé borotínské rodiny žijící po staletí v podsedku čp. 15. Již v 17. století se tu připomíná jistý Jakub Klimeš. Další z rodu Tomáš a později jeho syn František jsou v matrikách často uváděni jako svědkové na svatbách a kmotři při křtech. Je pravděpodobné, že zastávali v Borotíně úřad rychtáře. U Mikuláše (nar. 1781), Františkova syna, je to pak přímo zápisem v matrice potvrzeno. Mikulášův syn František Klimeš (1810–1880) se oženil s Kateřinou, dcerou krejčovského mistra Jiřího Ženatého z Borotína čp. 88, a měli spolu tři děti. Nejstarší František (1837–1922) se stal předsedou kostelního výboru, radním a poté starostou. Nejmladší Terezie (nar. 1845) si vzala Jana Valentu (1838–1916), původem ze Světlé. Jejich vnukem byl Josef Valenta (1913–1983), mj. horník na Chomutovsku a Ostravsku, který dožil v Borotíně a napsal několik vlastivědných pojednání, povídek, lyrických básní, cestopis a převyprávěl místní pověsti. O dr. Janu Klimešovi, svém příbuzném z otcovy strany, sepsal pozoruhodné životopisné vyprávění *Raději pastuchou*.

Prostřední dítě manželů Klimešových se narodilo 2. února 1843 a místní kaplan Libor Novotný jej do borotínské matriky zapsal pod jménem *Johann Klimesch*. Jeho kmotry se stali Karel Maršálek, podsedník, a Terezie, manželka Františka Jurků, oba z Borotína. Po vychození obecné školy v Borotíně byl Jan Klimeš dán na studia, přičemž se měl na naléhání rodičů stát knězem. Nakonec však vystudoval lékařskou fakultu Karlo-Ferdinandovy (dnešní Karlovy) univerzity v Praze. Stalo se tak prý s podporou jeho budoucího tchána Josefa Mašlaně. Jiří Josef Mašlan (*Maschlan, Mašláň*) působil jako správce borotínské velkostatku někdy od konce 50. do 70. let 19. století, kdy jej vlastnila bankéřská rodina Sinů. V dubnu 1871 se Jan Klimeš v Borotíně oženil s Annou Mašlanovou. Její otec musel písemně sňatek povolit, neboť nevěsta byla tehdy ve svých 23 letech ještě neploletá (až do roku 1919 byla stanovena zletilost na 24 let). Za svědky jim šel František Hanák, bývalý borotínský farář, t. č. velkoopatovický děkan, a borotínský nadlesní Antonín Lenz. Mašlan pak údajně díky svému vlivu Klimešovi zařídil lékařskou praxi s ordinací v Jevíčku a na podzim roku 1871 se tam novomanželé usadili. Roku 1872 se jim narodila dcera Anastázie (zemřela v následujícím roce) a roku 1874 syn Ludvík, který šel v otcových šlépějích a vystudoval farmacii a lékařství (později se pomátl a v květnu 1899, několik měsíců po smrti svého otce, spáchal sebevraždu).

Jak napsal Titus Krška ve své *Hasičské kronice* roku 1898: „Jako lékař byl vyhledáván široko daleko a tisíce jest těch, které vyléčil za dobu osmadvaceti let své lékařské praxe v Jevíčku.“ Během sezóny působil dr. Klimeš také v lázních ve Velké Roudce jako lázeňský lékař. Lázně již tehdy fungovaly jako důležité společenské místo Malé Hané. Na konci 80. let 19. století tam Klimeš uspořádal zájezd brněnského Sokola. Bylo to poprvé, co do tohoto kraje zavítala sokolská jednota, a tak se prý ona neděle stala národním svátkem celého okolí. Početné obecenstvo z Jevíčka a všech blízkých obcí s velkým zájmem shlédlo cvičení na náradí, které bylo tehdy pro většinu diváků novinkou. Tato akce následně vedla až k založení jevíčského Sokola v lednu 1893.

pokračování na str. 4

Obroditel českého národního života v Jevíčku Dr. Jan Klimeš

Dr. Jan Klimeš s rodinou

Jan Klimeš se v Jevíčku stal jednou z předních osobností českého národního života a strůjcem volebního vítězství české strany. Roku 1892 byl ve volbách do obecního zastupitelstva Jevíčka zvolen prvním starostou české národnosti po řadě německých. Během svého sedmiletého působení v čele města vyvinul značné úsilí nejen o jeho všestranný rozvoj, ale i o rozvoj celé Malé Hané. Pokusil se neúspěšně o založení cukrovary a tabákové továrny. Díky němu však byl v Jevíčku založen pivovar (1896), který pak fungoval téměř sto let. Roku 1895 se stal členem pořizovacího a později užšího výboru pro vybudování akciového pivovaru. Mimo jiné i díky jeho úsilí byl roku 1896 v Jevíčku postaven na svou dobu moderní vodovod, roku 1897 založena česká zemská vyšší reálka (dnešní gymnázium) a následně postavena její budova.

Klimeš podporoval kulturu a sport a aktivně se podílel na veřejném společenském životě města. V Jevíčku byl zakladatelem a aktivním členem různých spolků (pěvecký sbor Ctibor, Tělovýchovná jednota Sokol, místní školní rada atd.). Patřil také k hlavním organizátorům založení jevíčského muzejního spolku, který byl ustaven roku 1898 a který zahájil budování dodnes fungujícího muzea. Roku 1889 byl zvolen prvním starostou nově založené XII. jevíčské hasičské župy.

Klimeš rovněž inicioval a uspořádal vypravení prvního tzv. divadelního vlaku Malá Haná do Národního divadla v Brně roku 1885. Asi 250 účastníků z Jevíčka a okolí tehdy zhlédlo divadelní hru *Světa pán v županu* o císaři Napoleonovi od českého dramatika Emanuela Bozděcha. Tímto zájezdem byla zahájena tradice divadelních vlaků z Malé Hané do moravské metropole.

Lékařské i politické zásluhy dr. Klimeše byly náležitě ceněny v širokém okolí. Při příležitosti padesátého jubilea vlády císaře Františka Josefa I. roku 1898 dokonce obdržel vyznamenání *záslužného zlatého kříže s korunami*. Na jeho počest nese jedna z jevíčských ulic dodnes název *Dr. Klimeše*. Veřejným zájmům však prý obětoval své zdraví a klid rodinného života. Jak napsal Josef Valenta, dr. Klimeš neznal oddechu. „*Dopoledne v ordinaci, odpoledne navštěvoval pacienty, kam ho vozil ve starodávném landauru kočí Johann, večer ho čekala práce osvětová, kulturní a politická. Z přednášek a schůzí byl pravidelně odvoláván k případům...*“

Jan Klimeš zemřel 23. ledna 1899 po delší nemoci v pouhých 56 letech. Olomoucký deník *Našinec* přinesl 27. ledna nekrolog, podle něhož byl Klimeš „*mužem pravdy a daleko široko oblíbeným pro mi-*

Památce muže šlechetného

starosty města Jevíčka

MUDr. JANA KLIMEŠE.

V divém vášní víru
stromem pravdy, smíru
stál vždy správný muž;
ani bouře pýchy,
lsti ni záští tichý
nesklátil ho nůž.

Věren cti a slovu,
jako z čista kovu
byla povaha:
věrna služby cílům,
k poctivosti dílům
šla Tvá rozvaha.

Zářen jaseň, vědy,
jisté kosaľ sledy
duch Tvůj hloubavý;
rád a počer pevný
vedly krok Tvůj zjevavý
stinem doubravy.

Zeleň ratolesty,
ptáčat plesné stezky,
pokrok v přírodě
touze zraku tvého
citem omženého
byly k lahodě.

Dělný přítel lidu,
cítíš jeho bídu,
k jeho právu stál;
slova klidným slohem
prostým v jádre mnohem
proň Jsi horoval.

Rád Jsi v bodrém kruhu
spjaté mysli stuhu —
sdílnost — odpínal . . . .
O, jak vážnou tváří
jako duha v září
úsměv zdoboval!

A když cit hovorný
tlačil osud vzdorný
a klam choroby —
ach, tu slova bolu
vzešla z trzúně dolu
mráčekm žaloby.

Čest, kdo větš bírně,
příštích vzorů sírně,
nesa dlouho žil!
Pýřím pýcha zajde,
leť a záští najde
soudu přísný díl — — —

V divém vášní víru
stromem pravdy, smíru
zhasnul správný muž;
ani bouře pýchy,
lsti ni záští tichý
nesklátil ho nůž!

V olomouckém časopise Malá Haná s podtitulem Časopis pro severozápadní Moravu vyšla 1. února 1899 na titulní straně báseň od neznámého autora

lou svoji povahu.“ O jeho oblibě a společenském postavení svědčil také pohřeb, jehož se v Jevíčku zúčastnily stovky lidí, mezi nimi nejvýznamnější osobnosti kraje, představitelé města, zástupci mnoha místních i okolních institucí a spolků, ale i široká veřejnost. Novinová zpráva o úmrtí a pohřbu je zakončena proslávaním: „*Jak důstojně pohřben byl muž o Jevíčko velezasloužilý, památka jeho pak bude vůdčí hvězdou době budoucí!*“

Michal Schuster

Jevíčkovění

31. května - 2. června 2018

Festival teatru, hudby,
literatury a výtvarných řemesel

Již tradiční setkání všech uměnilovných bytostí a krotitelů múz

Vystoupí:

CouCou s jevíčským rodákem Zdeňkem Häcklem
společně s žáky ZUŠ Jevíčko

Literární klub **KÁČKO** a jeho hosté - Milan Valenta,
Rodan Geriš, Milan Nechuta a mnozí další

divadelní soubor **Paravánek**

Šaman Lubomír Holzer

hudební skupiny **Kopjam** a **4 WD** s Petrem Kopčmem
Smékalem

brněnská **K. R. Banda** a olomoucký **Bluesberg**

Program festivalu najdete v příštích číslech Jevíčského zpravodaje

Muřinoh gratuluje

pátému vylosovanému poutníkovi,
který úspěšně doputoval
za Krchomilkou.

Je jím **Eva Pučanová**
z **Moravské Třebové**,
již zasíláme knihu
Muřinoh a Krchomilka
s věnováním autora.

